

LOUČENÍ

Před zámeckou bránou stál na růžové lavičce gramofon na kliku. Z jeho velké trouby se linuly pochodové melodie, které vyprovázely prince do války a měly mu celou situaci trochu zpříjemnit. Ze zámku vyšel špalír v čele se smutnou královnou, kterou podpírala chůva. Za nimi cupitala princezna a na tváři měla úsměv od ucha k uchu. Pan rádce pátravým pohledem prozkoumal okolí zámku a neuniklo mu, že se nedaleko za keřem mihla nenápadná postava. Kromě něj si jí naštěstí nikdo nevšiml. Průvod uzavíral princ v brnění se spuštěným hledím. Chochol mu vlál v ranním vánku. Seděl na starém koni, který se sotva ploužil.

Královna, která přes slzy ani neviděla, princi zamávala: „Budu na vás myslet, můj

šlechtný prrrinci!“ Chůva, aby se neřeklo taky naoko popotáhla: „Moc statečný chlapec! Snad se nám ve zdraví vrátí.“

Pan rádce plácl koně po zadku a povzbudivě na prince zavolal: „Bijte se statečně, drrrahý přrrříteli, a pamatujte, že budoucnost našeho krrrálovství leží ve vašich rrrukách.“

Princ zmizel v ohybu cesty a gramofon dohrál. Princezna Karolína se rozverně zatočila: „Tak to bychom měli! Je prrryč! Pane rrrádče, přrrreneste mi ten grrramofon do mého pokoje, budu si pouštět hudbu!“

„Jak můžeš být tak veselá, drrrahoušku, když náš ubohý prrrinc ... tvůj budoucí manžel ... možná odešel navždy,“ pokárala ji královna a znovu se rozplakala.

Všichni se vrátili do zámku a brána se za nimi s bouchnutím zavřela.

Za pár minut už Kryštof tichounce vklouzl do skleníku. Rychle ze sebe shodil brnění i helmu s chocholem a oblékl si svou modrou zahradnickou zástěru. Chvilí přemýšlel, kam by brnění ukryl. Nakonec ho schoval za velký květináč, o který ještě opřel zahradnické nářadí, aby květník zamaskoval. Byl spokojený. Všechno se báječně vyřešilo. Vesele si pískal a začal zalévat květiny, které vypěstoval pro milovanou Karolínku.

Vůbec netušil, že ho skrz skleněnou stěnu sledují dva páry pichlavých očí schovaných pod kapucí. Zločinec se opatrně prosmýkl za Kryštofovými zády do skleníku. Dvěma skoky se ocitl u květináče, sebral brnění i přilbu s chocholem a tiše jako myš se vyplížil ze skleníku ven.

